

והי' תמי' בעיני, ענין גדול וקדוש, מדויק ומסובך כתקיעת-שופר בריה, לפי שיטת הסמ"ג ועוד, שמפרשים דהפלוגתא היא איך עשתה היא, יהי' תלוי באיזה "גוי' זקנה", ומה לנו ולה? עולי"ד ע"ד הרמב"ם ז"ל (פ"ג ה"ב מהל' שופר) וז"ל: תרועה זו האמורה בתורה נסתפק לנו וכו' לפי אורך השנים ורוב הגלות ע"כ. וחדוש הוא, דכמעט כולן משתמשים בסיבת אורך השנים ורוב הגלות. ואיך אפשר לשכוח אופן קיום מצוה שנוהגת מדי שנה בשנה, עד מעמד הנבחר?

(ס) לימוד תורה בטהרה: ואמרתי, דענין עמוק ונשגב טמון בזה, דהנה במרב נסים גאון (ברכות כז"ב) על הגליון כ' וז"ל: איתא בסנהדרין (צ"ו) מבני בניו של סיסרא למדו תורה בירושלים, ומאן אינון רבי עקיבא. ואיתא גמי בגיטין (נז"ב) עכ"ל. וביניהם גם שמעי' ואבטליון, ואונקלוס הגר: שמעי' אומר אל תתודע לרשות (ועיי' ע"ז יז"א); ואבטליון אומר, חכמים הזהרו בדברי ריכם, שמא תחובו חובת גלות, ותגלו למקום מים הרעים וכו'; אונקלוס הגר תרגם עה"פ יום תרועה יהי' לכם, ומתרגמינן יום יבבא יהא לכוון; וכתוב באימי' דסיסרא בעד החלון נשקפה, ותיבב אם סיסרא. (ר"ה לג"ב). ועיי' במפרשים, דאימי' דסיסרא, ע"י יבבא שלה הצילה את יעל אשת חבר הקני, שהקב"ה הי' יכול להעיד עלי' וכו' עיי"ש. היוצלמ"ז, היות שאין הקב"ה מקפח שכר כל ברי', אולי י"ל כדי ליקח מוסר-השכל, שבידנו לעשות סוף לאורך השנים ולרוב הגלות, ע"י שנתבונן איזה תורה שבע"פ התלקח על אימי' דסיסרא; איזה וכוח נולד בין רבותינו הק' תנאים ואמוראים, ראשונים ואחרונים על המשמעות "יבבא"; וגאונים וצדיקים, חסידים ואנשי מעשה שמעולם לי' יום קודם לכן מתכוננים, ורועדים מלעשות שום שינוי ח"ו; ויושבין ואח"כ עומדין, כדי לערבב השטן; והשטן, הוא היצה"ר, בתקיעות דמיושב בהיל ולא בהיל; ובתקיעות דמעומד אומר ודאי הגיע זמני' למתבלע; ובכת"י א' של הערוך תחת "איתא בירושלמי", איתא "בירושלים" בלע המות לנצח! היינו בדיוק בפלטירו (של ממה"מ הקב"ה), שמשם הנכם שומעין "קול המוי' של רומי ושל כושיים, ושל "בית של רומי"... (עיי' בע"ז יז"א, דאלו הן מינות והרשות, ועיי' ג"כ בעירובין יט"א), מרגיע אותנו ר"ע על בלע המות לנצח, שע"י המאה קולות, שיש לכם להודות לסבתא שלי, והיא "אם סיסרא", דגנוחי גניח וילולי לילי. והיינו מה שאתם מתעוררים לתשובה ולגאולה שלימה ע"י בכי', לכך אני משחק (גם מזה י"ל להביא ראי' על משיח בן יוסף, דאולי הוא רבי עקיבא בן יוסף); דהלא גם דוד מלך ישראל חי וקיים, ג"כ כך נולד בהיסח הדעת. וגם אי' אין ב"ד בא אלא בהיסח הדעת. דוגמת התנא הק' רבי עקיבא זי"ע עועכי"א. ואין לו להקב"ה "בעולמו" אלא ד"א של הלכה בלבד, והיינו בירושלים עיה"ק תובב"א; ולכן לא יפטור אדם מחברו אלא מתוך "דבר הלכה", שמתוך כך זכרהו, כי אין שכחה לפני כסא כבודך, שהיא ירושלים של מטה.